

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.11.2007, sp. zn. 6 Tdo 1133/2007, ECLI:CZ:NS:2007:6.TDO.1133.2007.1

Číslo: 12/2009

Právní věta:

Cizinec je povinen respektovat pravomocné rozhodnutí Policie České republiky - oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, i v případě, že v tomto rozhodnutí nebyla s ohledem na jeho zajištění za účelem vyhoštění stanovena lhůta pro vycestování z území České republiky, ale byla stanovena dodatečně výjezdním vízem*). Jestliže se po takto stanovené lhůtě zdržuje na území České republiky, činí tak v rozporu rozhodnutím správního orgánu, jímž mu byl pobyt zakázán, ve smyslu ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. o trestném činu maření výkonu úředního rozhodnutí.

*) Poznámka redakce: zákonem č. 222/2003 Sb. byl s účinností od 1. 5. 2004 zaveden institut výjezdního příkazu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.11.2007

Spisová značka: 6 Tdo 1133/2007

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného D. D. V. proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. 39 To 114/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Frýdku - Místku pod sp. zn. 80 T 8/2006.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 29. 8. 2006, sp. zn. 80 T 8/2006, byl obviněný D. D. V. uznán vinným, že v době od 1. 4. 2004 do 6. 1. 2006 pobýval ve V. L. a jinde na území České republiky, ač rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Odboru pátrání a kontroly pobytu H. K., čj. SCPP-371/HK-OPK-SV-2003, ze dne

24. 9. 2003, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2003, mu bylo uloženo správní vyhoštění s platností na dobu 3 let, načež byl zajištěn v Záchytném zařízení cizinců v B., odkud byl dne 22. 3. 2004 propuštěn, a bylo mu uděleno výjezdní vízum s platností do 31. 3. 2004.

Takto popsané jednání soud prvního stupně právně kvalifikoval jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. a obviněného odsoudil podle § 171 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Podle § 39a odst. 3 tr. zák. byl obviněný pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s dozorem.

Proti tomuto rozsudku podali obviněný D. D. V. a v jeho neprospěch okresní státní zástupce ve F.-M. odvolání, která byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. 39 To 114/2006, podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

Citované rozhodnutí odvolacího soudu napadl obviněný D. D. V. prostřednictvím obhájce dovoláním, které opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle názoru obviněného rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a dalším nesprávném hmotně právním posouzení. Namítl porušení ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. a § 3 odst. 1, 2 tr. zák. s tím, že skutek popsaný ve výroku rozsudku soudu prvního stupně není pro absenci jeho zavinění trestným činem.

Obviněný uvedl, že soud prvního stupně opřel své závěry o jeho vině o skutečnost, že mu bylo na základě rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Odboru pátrání a kontroly pobytu H. K., ze dne 24. 9. 2003, čj. SCPP-371/HK-OPK-SV-2003, uloženo správní vyhoštění, kterým byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci (obviněnému) umožnit vstup na území České republiky, a doba, během níž má cizinec (obviněný) opustit její území v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (30. 9. 2003). Doba platnosti rozhodnutí byla stanovena na tři roky s tím, že doba k vycestování z území „nebyla stanovena, neboť bude postupováno podle § 128 zákona č. 326/1999 Sb.“

Podle obviněného je rozhodnutí o správním vyhoštění neúplné a nicotné, když postrádá jeden z obligatorních výroků stanovených § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Výrok rozhodnutí je esenciální součástí rozhodnutí a nelze připustit neformální vyjádření jeho obsahu pouhým odkazem na ustanovení § 128 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Takový výrok je neurčitý a na jeho základě není možno ukládat účastníkům řízení povinnosti, neboť správní orgán v něm měl konkrétně a jednoznačně vymezit počátek a trvání předmětné doby, přičemž tyto výroky od sebe nelze oddělit. Obviněný konstatoval, že výrok o stanovení doby k vycestování je analogicky výrokem o lhůtě k plnění (splnění povinnosti), na niž závisí vykonatelnost samotného rozhodnutí. Odkázal-li správní orgán na právní normu, která umožňuje Policii České republiky „dopravit zajištěného cizince na hraniční přechod“, je zřejmé, že vykonatelnost takového rozhodnutí, i kdyby šlo o rozhodnutí nicotné, závisí čistě na vůli správního orgánu. Okamžik vykonatelnosti rozhodnutí se shoduje s okamžikem samotného jeho výkonu, tj. okamžiku, kdy správní orgán dopraví cizince na hraniční přechod.

Dále obviněný vytkl, že se nemohl dopustit trestného činu podle ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., protože nebyl v souladu se zněním rozhodnutí dopraven na hraniční přechod za účelem vycestování z území. Rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vykonatelné a na základě nevykonatelného rozhodnutí nelze předpokládat spáchání předmětného trestného činu. Neexistovalo ani žádné rozhodnutí, kterým by správní orgán lhůtu k vycestování dodatečně stanovil jinak, když i odvolací soud připustil, že výjezdní vízum samo o sobě žádnou lhůtu k vycestování nestanovovalo. Podle obviněného nelze přisvědčit závěru odvolacího soudu, že nebylo možno stanovit lhůtu k vycestování cizince jiným způsobem, neboť v takovýchto případech jsou lhůty pro vycestování obvykle stanoveny formulí: „... lhůta se stanovuje na patnáct dní ode dne ukončení zajištění cizince ...“. Správnímu orgánu taktéž nic nebránilo, aby přezkoumal rozhodnutí podle § 65 zákona č.

71/1967 Sb., o správním řízení, když nebylo možno cizince postupem podle § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. vyhostit.

V závěru dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2007, sp. zn. 39 To 114/2006, a rozsudek Okresního soudu ve Frýdku – Místku ze dne 29. 8. 2006, sp. zn. 80 T 8/2006, jakož i další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Dále navrhl, aby dovolací soud věc přikázal Okresnímu soudu ve Frýdku – Místku k novému projednání a rozhodnutí. Rovněž vyjádřil souhlas, aby mimořádný opravný prostředek byl projednán v neveřejném zasedání.

K podanému dovolání se ve smyslu znění § 265h odst. 2 věty první tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Konstatoval, že uplatněné námitky formálně odpovídají deklarovanému dovolacímu důvodu, nelze je však považovat za důvodné. Předně není možno přisvědčit tvrzení obviněného, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nicotné. Správní řád – zákon č. 71/1967 Sb., platný v době vydání předmětného rozhodnutí, institut nicotnosti rozhodnutí neupravoval. Bylo však možno přiměřeně vycházet z nyní platných ustanovení § 77 odst. 1, 2 a násl. správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb. Ve smyslu těchto ustanovení je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný nebo které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Státní zástupce uvedl, že podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., v dříve i nyní účinném znění, je správní vyhoštění spojeno se stanovením doby vycestování z území, přičemž ve skutkové větě předmětného správního rozhodnutí taková lhůta s odkazem na budoucí postup podle § 128 zák. č. 326/1999 Sb. stanovena nebyla. V daném případě však tento postup (dopravení obviněného na hranice policií) realizován nebyl, neboť situace obviněného byla značně specifická, v době řízení o vyhoštění neměl žádné osobní doklady a bylo tedy obtížné stanovit lhůtu, kdy bude možno vyhoštění realizovat. Podle názoru státního zástupce nešlo, a to i při akceptaci názoru obviněného stran stanovení lhůty k jeho vycestování, o takovou vadu, která by zakládala nicotnost rozhodnutí ve smyslu výše citovaných zákonných ustanovení. Současně odkázal též na obecnou úpravu uvedenou v § 52 odst. 1, 2 dříve platného správního řádu – zákona č. 71/1967 Sb., podle kterého vykonatelnost rozhodnutí, s níž je spojována trestněprávní ochrana zakotvená v ustanovení § 171 odst. 1 tr. zák., nastávala momentem, kdy se správní rozhodnutí stalo nezměnitelným.

Dále státní zástupce připomněl, že nynější právní úprava nevychází z absolutní závaznosti lhůty k vycestování stanovené v § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Tato lhůta může být stanovena odlišně, respektive výrazně prodloužena – výjezdním příkazem podle § 50 citovaného zákona. Zákon č. 326/1999 Sb., ve znění platném do 30. 4. 2004, sice ustanovení o výjezdním příkazu neobsahoval; obdobný účel, tj. umožnit cizinci přechodný pobyt na území republiky po dobu nezbytnou k provedení neodkladných úkonů a k vycestování z území, však plnilo výjezdní vízum podle § 20 citovaného zákona. Proto i před 30. 4. 2004 mohla být lhůta k vycestování „definitivně“ stanovena až výjezdním vízem, a to i v případě, že rozhodnutím o správním vyhoštění tato lhůta stanovena nebyla, resp. byla vázána toliko na postup Policie České republiky podle § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Ve vyjádření státní zástupce poukázal i na skutková zjištění s tím, že obviněnému bylo výjezdní vízum uděleno s platností do 31. 3. 2004. Proto nejpozději od 1. 4. 2004 pobýval na území republiky v rozporu s pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Od tohoto data si také po subjektivní stránce musel být vědom toho, že se na území České republiky zdržuje neoprávněně, a to i v případě, že by vycházel z názoru, že – pokud nebyl „vyvezen na hranice policií“ – nemusí z jejího území vycestovat vůbec. Soud prvního stupně přitom počátek páčání skutku časově nevymezil právní mocí rozhodnutí o správním vyhoštění, ale právě shora uvedeným datem 1. 4. 2004. Podle

státního zástupce vykazuje skutek, a to v podobě vymezené v tzv. skutkové větě, všechny objektivní i subjektivní formální znaky trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. Pokud obviněný vytkl i porušení ustanovení § 3 odst. 2 tr. zák., tak žádné konkrétní námitky týkající se materiálního znaku trestného činu neuplatnil a ani v minimálním rozsahu neuvedl skutečnosti, z nichž by měl vyplývat toliko nepatrný stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. K této obecné a nekonkrétně uplatněné námitce tudíž není možno přihlížet.

S poukazem na popsání skutečnosti státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné a rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pro případ, že by dovolací soud dospěl k závěru, že je namístě rozhodnout jiným způsobem, vyjádřil ve smyslu ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlas s rozhodnutím věci v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) předně shledal, že dovolání obviněného D. D. V. je přípustné [§ 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou [§ 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit [§ 265e odst. 1, 2, 3 tr. ř.].

Protože dovolání je možné učinit pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím uplatněný zákonem stanovený dovolací důvod.

V dovolání obviněný D. D. V. v podrobnostech vytýká, že skutek, jímž byl v soudním řízení uznán vinným, není trestným činem. Tato námitka obsahově uplatněný dovolací důvod naplňuje, a proto Nejvyšší soud posuzoval, zda napadená soudní rozhodnutí vykazují namítanou právní vadu.

Ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. o trestném činu maření výkonu úředního poskytuje trestněprávní ochranu nejen řádnému výkonu pravomocných rozhodnutí, ale též výkonu rozhodnutí, která v době činu sice nebyla pravomocná, ale byla vykonatelná. Znak maří nebo ztěžuje výkon rozhodnutí znamená, že rozhodnutí, které má být v době činu vykonáno, fakticky v důsledku jednání pachatele vykonáno není a vykonat ho nelze, nebo je vykonáno za podstatně ztížených podmínek. Pojem „zákazu“, obsažený v dikci ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., je nutno vykládat v souladu se zjevným záměrem zákonodárce tak, že jde o jakoukoliv formu zákazu, která nejenže nemusí mít povahu trestu, ale nemusí mít charakter ani žádné jiné sankce. Povahu takového zákazu má zcela nepochybně i správní vyhoštění, kodifikované a vymezené zákonem č. 326/1999 Sb., neboť nejen nedobrovolně ukončuje pobyt cizince na území České republiky ze sankčních důvodů, ale navíc vymezuje i dobu, po kterou bez splnění zákonem výslovně stanovených podmínek nesmí cizinec na území České republiky vstoupit. Z hlediska obsahu tohoto správního opatření je tedy po tuto dobu pobyt cizince na území České republiky zakázán (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2001, sp. zn. [7 Tz 11/2001](#), uveřejněné pod č. T 72. ve svazku 3 v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který je vydáván Nakladatelstvím C. H. Beck, Praha 2001).

Podle § 119 odst. 1 písm. c), bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 4. 2004 policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou platnosti až na 3 roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
2. pobývá-li cizinec na území po uplynutí doby platnosti víza nebo doby pobytu na území stanovené vízem nebo bez víza, ač k tomu není oprávněn.

Podle § 118 odst. 1 citovaného zákona se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je stanovena dobou platnosti rozhodnutí. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území. Podle § 128 odst. 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. zajištěného cizince, kterému má být na základě

pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění ukončen pobyt na území, dopraví policie na hraniční přechod za účelem vycestování z území; to neplatí v případě, že zajištěný cizinec předložil potvrzení o podání žaloby. Policie rovněž dopraví na hraniční přechod zajištěného cizince po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Policie je oprávněna ponechat cizince v zařízení po dobu nezbytně nutnou, než zajistí podmínky pro vycestování cizince z území. Podle § 20 odst. 1 písm. a), b) citovaného zákona výjezdní vízum uděluje a vyznačuje policie

- a) na žádost cizince, který pobývá na území republiky bez víza podle § 18 písm. a) nebo b) zákona, anebo
- b) z moci úřední.

Podle § 51 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. vízem se rozumí povolení, které po dobu platnosti opravňuje cizince ke vstupu a pobytu na území a vycestování z území, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle názoru Nejvyššího soudu nepostupoval Okresní soud ve Frýdku - Místku (následně v odvolacím řízení i Krajský soud v Ostravě) v rozporu s trestním zákonem, pokud skutek, jak je popsán v tzv. skutkové větě výroku o vině, posoudil jako trestný čin, jímž byl obviněný D. D. V. uznán vinným.

Předně nelze akceptovat tvrzení obviněného, že rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Odboru pátrání a kontroly pobytu H. K., ze dne 24. 9. 2003, čj. SCPP-371/ HK-OPK-SV-2003, které nabylo právní moci dne 30. 9. 2003, jímž bylo jeho osobě uloženo správní vyhoštění s platností na dobu tří let, je rozhodnutím nicotným, tj. takovým, které nemá žádné právní účinky.

Správní řád - zákon č. 71/1967 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2005, nicotnost správního rozhodnutí nedefinoval.

Přesto se v teorii a praxi správního práva uznávala i nicotnost správních aktů (včetně správních rozhodnutí), a to v důsledku některých jejich závažných vad způsobujících, že již vůbec nebylo možno hovořit o správním aktu. Takovými vadami zakládajícími nicotnost správního aktu, resp. správního rozhodnutí, byly např. nedostatek právního podkladu, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, požadavek plnění fakticky nemožného atd. (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 5., rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 136 a násl.).

Je zřejmé, že v případě Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Odboru pátrání a kontroly pobytu H. K., nešlo o správní orgán, který by byl k vydání předmětného rozhodnutí věcně nepřislušný. Tímto správním orgánem rovněž nebylo učiněno rozhodnutí, jež by bylo vnitřně rozporné, právně nebo fakticky neuskutečnitelné, případně by trpělo jinými vadami, pro které by je nebylo možno vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Je skutečností, že rozhodnutí o správním vyhoštění neobsahovalo dobu vycestování z území České republiky ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. V této souvislosti Krajský soud v Ostravě v odůvodnění napadeného usnesení konstatoval: „... ve zmíněném rozhodnutí bylo výslovně v jeho výroku uvedeno, že se podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba k vycestování z území ČR nestanovuje, neboť bude postupováno podle § 128 zákona č. 326/1999 Sb. Je tak zřejmé, že se nejedná o nějaké opomenutí nebo přehlédnutí orgánu policie ...“. Současně odvolací soud poukázal na ustanovení § 124 - § 128 zákona č. 326/1999 Sb., která upravují postup při zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. V návaznosti na to uvedl: „Obžalovaný byl totiž zajištěn v souvislosti s krádeží v obchodním domě B. v H. K., a to orgány Policie České republiky podle zákona o Policii České republiky a následně bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Poté, co byla zjištěna jeho totožnost, bylo zjištěno též, že nemá žádné osobní doklady, což obžalovaný sám potvrdil. Za této

situace pak muselo být postupováno podle zmíněných ustanovení § 124 a násl. zákona č. 326/1999 Sb. a obžalovaný byl umístěn do Záchytného zařízení cizinců v B., odkud byl 22. 3. 2004 propuštěn. V předmětném rozhodnutí o správním vyhoštění nemohla tedy být stanovena jednoznačně doba pro vycestování z území České republiky, neboť bez dokladů vyhošťované osoby není možno vyhoštění realizovat a žádný stát včetně Vietnamu osobu bez jakýchkoliv osobních dokladů nepřevzme. Ustanovení § 128 odst. 2 citovaného zákona jednoznačně stanoví, že policie je oprávněna ponechat cizince podle odstavce 1 v zařízení po dobu nezbytně nutnou, než zjistí podmínky pro vycestování cizince z území. Soud druhého stupně rovněž zdůraznil: „Právním podkladem pro správní vyhoštění je zmíněné rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli výjezdní vízum, které bylo obžalovanému vystaveno s platností do 31. 3. 2004 po propuštění ze Záchytného zařízení cizinců v B. dne 22. 3. 2004 a jehož smyslem je toliko poskytnutí možnosti k zajištění nezbytných věcí v souvislosti s realizací správního vyhoštění. Ostatně obžalovaný byl odsouzen až za období od 1. 4. 2004, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, po uplynutí platnosti výjezdního víza, nerespektoval“ (vše v napadeném usnesení odvolacího soudu).

S výše popsaným názorem Krajského soudu v Ostravě se Nejvyšší soud ztotožňuje. Z popsaných důvodů sice nebyla v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovena doba pro vycestování obviněného D. D. V. z území České republiky, byť ji bylo možno stanovit způsobem naznačeným v dovolání. Obviněný rovněž nebyl policií dopraven na hraniční přechod za účelem vycestování z jejího území. To však neznamená, že nebyl povinen respektovat rozhodnutí o vyhoštění své osoby, které bylo pravomocné a vykonatelné (ustanovení § 52 odst. 1, 2 zákona č. 71/1967 Sb.). Před propuštěním ze Záchytného zařízení cizinců v B. dne 22. 3. 2004 bylo obviněnému vystaveno dne 20. 3. 2004 výjezdní vízum, přičemž důvodem jeho vydání bylo správní vyhoštění, a během jeho platnosti do 31. 3. 2004 měl z území České republiky vycestovat. Proto v době od 1. 4. 2004 se obviněný zdržoval na jejím území nejen neoprávněně, ale i přesto, že mu byl pobyt zmíněným rozhodnutím správního orgánu ve smyslu ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. zakázán. Z hlediska subjektivní stránky bylo v jeho jednání důvodně shledáno úmyslné zavinění [§ 4 písm. a) tr. zák.], neboť chtěl porušit zájem chráněný trestním zákonem. Obviněný nejen věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let a že se po 31. 3. 2004 zdržuje na území republiky neoprávněně, ale současně se před policií i skrýval, jak sám v trestním řízení vypověděl.

Nebezpečnost činu pro společnost je tzv. materiální podmínkou, která musí být splněna, aby šlo o trestný čin. Při úvaze, zda obviněný D. D. V. naplnil materiální znak trestného činu, tedy zda v jeho případě čin dosahoval vyššího stupně nebezpečnosti pro společnost, než je stupeň nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.), je nutno vycházet ze skutečnosti, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Citované ustanovení se proto uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti činu pro společnost v konkrétním případě, přestože byly naplněny formální znaky určité skutkové podstaty, nedosáhne stupně odpovídajícího dolní hranici typové nebezpečnosti činu pro společnost, když tedy nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty (srov. rozhodnutí publikované pod č. 43/1996 Sb. rozh. tr.).

Ve světle shora rozvedených skutečností je zřejmé, že stupeň nebezpečnosti jednání obviněného pro společnost je určován nejen tím, že nerespektoval rozhodnutí státního orgánu, ale tohoto jednání se dopustil, ačkoliv byl za shodnou trestnou činnost (vedle trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák.) odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 8. 2001, sp. zn. 2 T 112/2001, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal dne 26. 10. 2001. Ze skutkových zjištění nevyplývají žádné okolnosti, které by svou výjimečnou povahou odůvodňovaly závěr, že by stupeň společenské nebezpečnosti obviněným spáchaného činu neodpovídal ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu podle § 171 odst. 1 písm.

b) tr. zák.

Nejvyšší soud konstatuje, že z popisu posuzovaného skutku v rozsudku Okresního soudu ve Frýdku – Místku a jeho rozvedení v odůvodnění obou napadených rozhodnutích je zřejmé, že v posuzovaném případě obviněný D. D. V. naplnil všechny formální a materiální znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák. Správné právní kvalifikaci skutku odpovídá i ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně též aplikovaná právní věta. Napadená rozhodnutí soudů obou stupňů tudíž netrpí vadami, s nimiž obviněný spojoval nesprávné právní posouzení skutku.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. dovolání obviněného D. D. V. odmítl, neboť je shledal zjevně neopodstatněným. Proto nebyl oprávněn postupovat podle § 265i odst. 3 tr. ř., přičemž rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.